

Pätnästa nedelä cez rok A

Mt 13, 1 – 9

16. jül 2023

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý z nás si už niekedy v živote dal nejaké predsavzatie. Či už ohľadne stravovacích návykov, rôznych menších či väčších závislostí, alebo sme sa rozhodli, že konečne sa začneme viac hýbať. Po počiatočnom nadšení prišla fáza, kedy sme o to nové museli zabojsovať. Raz sme ale nemali čas, inokedy sme sa cítili unavení, videli sme, že ostatní tiež idú pohodlnejšou cestou - a tak sme to nenápadne vzdali. Z dobrého predsavzatia nezostalo veľa – a možno nás to ešte viac „udupalo“ v presvedčení, že na to nemáme, že to nie je pre mňa.

Niečo podobné sa deje aj v duchovnej sfére nášho života, v celkovom nastavení nášho života. (Aj keď si nemyslím, že život ducha by sme mali chápať ako nejakú duchovnú atletiku, skôr mám na mysli celkové nastavenie nášho života – to, ako sa pozeráme na život, aké hodnoty dávame do popredia, o čo sa snažíme). Aj tu nás niekedy osloví pravda evanjelia, pravda radostnej zvesti o živote v pravde, snahe o dobro. Povieme si: bolo by dobré za tým vykročiť, usilovať sa o to. Ak ale zistíme, že nie je ľahké preniesť to do nášho života, aj tu sa začíname prispôbsobovať.

Ježiš nám ale dnes hovorí ešte niečo iné. Hovorí, že to, čo sme v duchovnej oblasti získali, nemáme si držať len sami pre seba. To čo máme, to čo sme svojím úsilím získali nemáme len sami pre seba, ale mali by sme to použiť aj pre dobro celku - pre dobro iných. Ježiš používa obraz rozsieväča, ktorý po námahách celého roka konečne drží úrodu vo svojich rukách. V tej chvíli nastáva určitá dräma – roľník, rozsieväč si uvedomuje, že úroda ani jej konzum nie sú tým jediným cieľom. Ani po dobrej úrode nemôže zostať odpočívaať takpovediac na vavrínoch. Aj po tej najlepšej úrode musíme myslieť ďalej, dopredu. Musí časť z tej úrody investovať do budúcnosti. Rozsieväč musí zobrať svoje zrno znovu do rúk a časť namiesto konzumu širokým rozmachom rozhodí po svojej roli – tak, aby mohlo priniesť znovu úrodu. Nesmie ho pritom odradiť vedomie, že pri tom zaručene dôjde aj k stratám. Časť zrna bude zašľapaná okoloidúcimi, časť bude udusená, časť vyschne, lebo sa jej nedostane potrebnej vlahy. To všetko sa deje v tomto čase aj s božím kráľovstvom, hocako je vzäcne. A predsa časť, ktorá padne do dobrej zeme prinesie úrodu – a to mnohonásobnú. Pšeničný klas z jedného zrna prinäša až 50 nových zrn, zrnäčko ryže, ak má dobré podmienky, vraj prinesie až 3000 ďalších. Podobné je to aj v duchovnej oblasti. Len sa nesmieme nechať odradiť v tom, aby sme sa aj my stali rozsieväčmi.

Ježiš chcel povzbudiť učeníkov, aby sa nebáli byť štedrí, aby sa nebáli s odvahou pozeraať do budúcnosti. My kresťania momentálne žijeme v dobe, ktorá je poznačená obavami. Nie je nás toľko čo kedysi, často sme bezradní, nevieme čo máme robiť, zatiaľ sme nenašli prístup k novoveku. Niektorí podliehajú konšpiráciám, za všetkým vidia skrytého nepriateľa. A predsa Ježiš aj nás chce povzbudiť, aby sme sa nebáli, aby sme vytrvali. Aby sme sa nebáli najprv my sami prijímať pravdu evanjelia, pravdu života v dobre, pravde, láske a potom ju aj dávať ďalej. Aby sme aj my boli tými rozsieväčmi, ktorí napomôžu našej spoločnosti napredovať ako celok, priniesť konečne aj úrodu. Aby sme dnešnému človeku, ktorému často už unikä hlbší zmysel života, zmysel pre tie hlbšie tóny, vedeli zrozumiteľnejšie priniesť svetlo Ježišovej radostnej zvesti.

Pritom nás nesmie odradiť pohľad na časť zrna, ktoré bude zašľapané, či udusené, alebo vyschne. Ježiš nás povzbudzuje: kto vidí len toto, nevidí správne. Treba myslieť, veriť, dúfať aj na úrodu, ktorá môže byť naozaj veľká. Len sa musíme učiť veľkorysosti, veľkodušnosti rozsievača - úlohe, ktorá je ťažká, ale predsa len krásna.

Aj apoštol Pavol nás dnes povzbudil, hovoril, že to nové vždy vzniká zo starého, aj keď dopredu nevidíme, nevieme presne, čo prinesie budúcnosť. Musíme zniesť, že nový život zostane ešte určitú dobu v skrytosti. A tak aj my prosme za to, aby sme vedeli s dôverou pracovať na lepšej budúcnosti.